

Nouvelle brève

El camí.

Vet aquí que en aquell temps que les bèsties parlaven, els arbres cantaven i les pedres caminaven, hi havia dos germans orfes. Els seus pares van morir en un incendi, el gran, que es deia Pepillo, tenia 6 anys aquell any i el Miguelito, el més jove, tenia 4 anys. Des d'aquell dia, estaven sols sense casa ni lloc on anar. Van viure al carrer i el Pepillo, malgrat la seva jove edat, havia intentat ocupar-se i protegir el seu germà petit. Però hi ha una cosa que no sabeu; el Miguelito va ser ferit el dia que hi va haver l'incendi i des d'aleshores, li costava molt caminar normalment perquè coixejava. El Pepillo sempre pensava «si fos més vell, podria treballar i així curar el Miguelito». Havia intentat trobar feina però ningú no volia contractar un nen de 6 anys. El temps va passar, van sobreviure com van poder, trobant aliments per ací per allà, abrigant-se quan podien. El Pepillo mai no havia parat de buscar feina i quan anava a la ciutat, sentia a parlar d'algunes llegendes. Al principi, no hi havia prestat atenció, però al llarg del temps, com més temps passava més hi pensava seriosament i un dia, va decidir marxar amb el Miguelito per anar a buscar al llama diví. Era una des les llegendes que havia escoltat i que el va intrigar, és per això que va decidir trobar-ho.

Encara que no tinguessin res per viure, s'havien de preparar una mica per al viatge. Primerament, el Pepillo només sabia que, segons la llegenda, hi hauria un llama que feia miracles. No sabia on trobar-lo ni com, per tant havia de demanar als habitants. Per sort, un home li va dir tot el que sabia sobre la llegenda i segur que voleu saber la seva resposta, oi? Bé aquí la teniu:

«Si vols trobar-lo, hauràs de caminar 4 dies anant cap a l'Oest, seguint «el camí del camell», és un camí de terra que es diu així perquè és llarg i sobretot perquè hi ha dos monticles. Després del segon monticle, surt del camí i continua a l'esquerra on trobaràs una gruta. Sembla que un cop allà, et posarà a prova però no sé que hauràs de fer, crec que fins avui, ningú no ha aconseguit passar aquesta prova. No vull que et facis falses esperances, només és una llegenda, ningú l'ha vist mai.»

El Pepillo li va agrair la seva resposta i totes aquelles informacions, i com que el iaio havia entès que no podia fer-lo canviar d'opinió, li va donar un tros de pa i li va desitjar molta sort.

De tornada al costat del seu germà petit, va fer una mena de bossa amb un tros de tela que havia trobat al carrer per posar-hi el pa i una petita reserva d'aigua.

Van marxar el dia següent i després d'haver passat el primer monticle, al vespre del segon dia, estaven molt cansats perquè la pujada va ser molt difícil pel Miguelito a causa de la seva cama discapacitada, que el va alentir. A més a més, encara que estiguessin acostumats a no menjar gaire o gens, era difícil racionar-se amb l'esforç continu que feien. El cinquè dia, havien trigat un dia més a arribar, després d'haver seguit les instruccions de l'home, van arribar finalment davant de la gruta. Van esperar un moment, un llarg moment, i quan van començar a perdre l'esperança, van veure aparèixer davant d'ells una dona que semblava molt pobra en aparença i que era primatxona. Devien tenir una aparença similar perquè eren pobres i estaven cansats, afamats i deshidratats. Només els quedava una mica de pa i ja no tenien aigua. La dona es va acostar a ells i va preguntar si tenien alguna cosa per menjar perquè ella no tenia res i tenia molta gana. El Pepillo va sentir llàstima per ella, a més li recordava la seva mare, i va dividir el poc de pa que quedava en dos, un tros pel Miguelito perquè era el seu germà petit i havia de encarregar-se bé d'ell, i l'altre per la dona. Veient que el més gran es sacrificava per ella, la dona va començar a plorar i com per miracle, un llama va aparèixer davant d'ells. El Pepillo no s'ho podia creure! El llama es va acostar i els va dir: «Estic impressionat, tots dos m'heu emocionat. Heu superat la prova, pregunteu-me el que vulgueu.»

La prova era finalment una cosa molt senzilla, però que requeria un gran cor i un sentit de compartir amb les altres persones que estaven en la indigència. Després d'això, el Miguelito es va curar i els dos germans van trobar una nova família amb la pobra dona. Aquesta dona era en realitat una dona que havia perdut el seu fill, i que havia vingut per demanar al llama que li tornés el seu fill. El llama li va dir que no podia fer això i ella, molt trista i desesperada, va quedar-se aquí amb el llama fins aquell dia en què va recobrar una mica d'alegria acceptant cuidar els dos nens. Així, els nens van

viure feliços i envoltats d'un nou amor matern, la dona amb l'alegria de tenir cura de nens de nou, sense oblidar el seu fill i el llama alegre de veure que encara hi havia gent amable i generosa, i també feliç de veure que tots tres tornaven a somriure. I el que no ho vulgui creure que ho vagi a veure!

Saisiuke.